

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z wniosku L.O.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w W.
o wysokość emerytury policyjnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 października 2017 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 kwietnia 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje adwokatowi M.P.P. od Skarbu Państwa - Sądowi
Apelacyjnego w (...) kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych
powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem
kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 22 kwietnia 2016 r., III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił
apelację L.O. (wnioskodawca) wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 13
marca 2015 r., XIII U (...), oddalającego, po ponownym rozpoznaniu przez ten Sąd
sprawy, odwołanie wnioskodawcy od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-
Rentowego Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z 15 października 2009 r.,
ustalającej ponownie wysokość emerytury policyjnej dla wnioskodawcy na kwotę
987,44 zł.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł wnioskodawca, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach jej oczywistej zasadności i występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, tj., czy w stosunku do osób, które pełniły służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm., dalej jako ustawa lustracyjna), i które pozostawały w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., dopuszczalne jest zastosowanie w drodze odpowiedniego stosowania przewidzianego w art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm., dalej jako ustawa zaopatrzeniowa) mechanizmu polegającego na ustaleniu dla funkcjonariusza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., emerytury w wysokości 40% podstawy jej wymiaru za 15 lat służby.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy zauważyć, że w judykaturze przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi, zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby pogłębionej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (postanowienia Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2013 r., III SK 19/13, LEX nr 1402642 oraz z 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, LEX nr 1621619), a przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (postanowienia Sądu Najwyższego z 5

października 2007 r., III CSK 216/07, LEX nr 560577 oraz z 20 marca 2014 r., I CSK 18/14, LEX 1522063). W przedmiotowej sprawie wnioskodawca nie wskazał ani nie uzasadnił w czym upatruje się oczywistej zasadności skargi, nie można zatem przyjąć, by ta przesłanka przedsądu została spełniona.

Przechodząc do oceny sformułowanego przez wnioskodawcę zagadnienia prawnego Sąd Najwyższy stwierdza, że nie uzasadnia ono potrzeby merytorycznego rozpoznania skargi, gdyż przedstawiony problem prawny został już jednoznacznie rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy w uchwale Sądu Najwyższego II UZP 2/11 z 3 marca 2011 r. (ONSP 2011 nr 15-16, poz. 210) oraz licznych orzeczeniach. Z utrwalonej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego w tym zakresie wynika, że nie ma żadnych podstaw ani uzasadnienia korygowania zasady wyliczania emerytury mundurowej do innego wskaźnika procentowego niż 0,7% podstawy wymiaru tego świadczenia za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w ustawie lustracyjnej, w drodze odpowiedniego stosowania art. 15 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej (postanowienie Sądu Najwyższego z 24 czerwca 2013 r., II UK 83/13, LEX nr 133577). W obliczu braku podstaw do zmiany powyższej linii orzeczniczej Sąd Najwyższy za nieuzasadnione uznaje merytoryczne rozpoznanie skargi kasacyjnej.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

as